

ANTOON en LIZE
KERSTVERHAAL
door C. de WOLF.

HARDERWIJK H. A. BERENDS.

Prijs 15 Ct.

25 Ex. f 3.-

100 Ex. f 10.-

Lith. L. v. LEER & Co.

ANTOON EN LIZE

OF

EEN KERSTNACHT ONDER EEN OVEN.

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

C. de WOLF,

Godsdienstonderwijzer te Harderwijk.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

Het was een der laatste dagen van December van het jaar 18...

De sneeuw viel in groote vlokken neder, en de aarde werd in weinige uren met een dik wit kleed bedekt, zoodat het pad bijna onbegaanbaar was geworden, en voor 't oog onzichtbaar.

Lieve kinderen wanneer gij u op dien dag en wel met het vallen van den avond, in het bosch, (gelegen in Frankrijk, oostelijk van Parijs) bevonden hadt, zoudt gij twee kinderen hebben kunnen zien uitgeput van vermoeidheid; de grootste een jongentje, leunende tegen een boom, met de armen om zijn zusje geslagen, dat bitter weende.

Op dit gezicht zoudt gij voorzeker vol belangstelling zijn geworden, en gij zoudt een traan als tolk van deelneming, aan uwe oogen doen ontvloeien.

O, het is mij of ik u reeds in mijne verbeelding, naar hen zie treden, en u met belangstelling hoor vragen, „wat hen daar zoo deed staan te midden van zulk een weer” waarin men zooals het spreekwoord zegt geen hond of kat zoude jagen.

En niet minder zou uwe weetgierigheid gewekt worden; van hen te hooren, wie zij waren en waar zij woonden; om dan te trachten hun te helpen, zooveel uwe kinderlijke hulp zulks toeliet.

Maar omdat zij zich op heden niet meer in het bosch bevinden, en gij uwe belangstelling, hun daar niet kunt betoonen en zij uwe kinderlijke hulp niet meer behoeven, zoo zal ik aan uwe weetgierigheid voldoen en u mededeelen wie zij waren, waar zij woonden, hoe zij in het bosch kwamen en hoe het verder met hun gegaan is.

Dit alles lieve kinderen zal u duidelijk worden zoo gij met aandacht dit boekje leest; en ik twijfel niet, of gij zult ten hoogste voldaan zijn en luide uwe liefde tot die kinderen uitspreken, en zeggen als wij ze daar gevonden hadden, zouden wij hen met al onze kracht geholpen, moed in 't hart gesproken, en hunne tranen gedroogd hebben.

Maar weest echter niet te voorbarig met uwe hulpaanbieding, want bedenkt, dat gij met uwe kleine handjes een pad door de sneeuw had moeten banen, en dit zou uwe kleine krachten te boven gegaan zijn en te lang geduurd hebben, want minstens had gij een weg van 1½ uur moeten banen, en daarbij moest u de weg onbekend zijn; wel dan had gij toch met recht verlegen gestaan, en waart waarschijnlijk in denzelfden toestand geraakt.

Maar hoe het dan ook zij lieve kinderen, ik prijs uwe hulpvaardigheid, en zal u inmiddels wat van deze twee kinderen verhalen.

Deze kinderen waren halve wezen. Hun vader Charles genaamd, was reeds zeven jaar geleden gestorven; en had zijne vrouw die ziekelijk was met deze kinderen achter gelaten. Met huns vaders sterven was ook de broodwinner gestorven.

De weduwe Charles moest dan ook alle krachten inspannen, om het noodige te verdienen, ten einde met hare twee lievelingen niet van gebrek om te komen.

De liefde tot hare kinderen zette haar dan ook kracht bij in haren zielijken toestand; en de liefde die zij van hare kinderen genoot, vergoedde haar ruimschoots de moeite en inspanning, die zij zich getroostte, tot de verzorging van deze kleinen.

Want lieve kinderen als gij die kleinen gehoord en gezien had, hoe zij hunne moeder liefkoosden en met kusjes overlaadden, dan, wanneer de moeder na een vermoeienden dag, met het hoofd in de handen gezonken zat. O! dan zoudt gij voorzeker met hen ingestemd, en hetzelfde gedaan en gezegd hebben; indien uwe moeder in denzelfden toestand verkeerde. Of hebt ge uwe moeder niet zoo lief als zij? dan hebt gij Gods gebod ook niet zoo lief als zij. Als dan hunne moeder zoo uitgeput daar zat, zeide de oudste, „nu lieve moe als wij grooter zijn, zullen wij voor u werken, is dat goed moeder?” „ja kinderen:” en meteen gaf zij de kleinen een zoentje en zuchte diep.

De kinderen merkten die zucht niet, wisten althans niet wat zij betekende, en schenen er ook niet op te letten, want de blijdschap die zij hadden, dat zij, grooter geworden zijnde, voor moeder zouden werken, deed hen van vreugde opspringen en in de kleine handjes klappen; uitroepende: „wij zullen voor moeder werken! voor moeder werken! ja, ja, ja!”

Zoo werd dan ook, de ziekelijke moeder door de handelwijze harer lievelingen als met nieuw leven beziel, en zij wijdde hare laatste zorgen op den dag voor ziel en lichaam aan hare kinderen, en beval hen verder den naderden nacht, aan de trouwe hoede des hemelschen Vaders aan.

Wat de moeder vermoedde, en zij door haren zucht te kennen gaf, geschiedde, nadat zij zoo zes jaren met hare kinderen had door gebracht.

Van tijd tot tijd werd zij zwakker, dat hare kwaal als van zelve medebracht, en door de overmatige werkzaamheden bespoedigd werd. Zij werd dan ook weldra bedlegerig, en de tering begon zich in al hare kracht te openbaren, zoodat het ergste te vreezen was.

Dit was het wat de moeder vreesde, en die gedachten hadden haar dikwijls smartelijk aangedaan.

Nu was het reeds zoover gekomen, dat hare krachten het niet meer toelieten voor haar en hare kinderen te zorgen. Maar eene gedachte was haar steeds tot troost en sterkte, dat er een God in den hemel woonde, die weduwen en wees niet zou vergeten, maar steeds voor hen zou zorgen, ja Vaderlijk zorgen.

Haar geloof rustte in God; en haar vertrouwen was op Gods onveranderlijke liefde in Christus gevestigd.

Zij had eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid gezocht en gevonden; nu was zij er zeker van, dat Jezus Christus, haren Heer en Koning, Zijne beloften aan haar en hare kinderen vervullen zou; dat alle dingen haar toe zullen geworpen worden; en dus behoefde zij niet bezorgt te zijn voor den dag van morgen.

De ondervinding had haar dit reeds bevestigd; „dat Jezus zoowel zorgt voor het lichamelijke als voor het geestelijke voedsel.”

Jezus verlaat de Zijnen niet.

Die Hij op aarde liet, — maar is nabij de ziel die Hem bemint.

Maar hoewel zij dit vertrouwen op God in zich had, zat zij nooit stil, maar was altijd ijverig, en deed wat hare hand vond om te doen, voor zooveel haar ziekelijk lichaam zulks toeliet. Dit deed zij te meer, om een goed voorbeeld te geven aan hare kinderen.

Zij onderwees hen met woord en daad, en dit bracht heerlijke vruchten voort. Ja het werd zichtbaar, dat wat de moeder bezielde, ook hare kinderen bezielde. Dit zal uw duidelijk worden lieve lezers, in de ontmoeting, die Antoon, want zoo was de naam van haar zoontje, op zekeren dag met een Dame had.

Antoon had, zooals gewoonlijk 's avonds na schooltijd, voor een heer uit het dorp, eenige boodschappen gedaan, waarmede hij nog al iets verdiende.

Terwijl hij huiswaarts keerde, hield hem eene Dame staande, die hem belangstellend vroeg: „wel beste jongen hoe gaat het toch met uwe moeder? is hare ziekte toegenomen, zoodat zij te huis moet blijven?”

„O, Mevrouw! moeder is zoo zwak, dat zij haast niet meer kan loopen; en gedurig het bed moet houden. Zusje en ik, zijn zoo bang dat zij sterven zal, als zij zoo erg benaauwd is.”

„Zoo lieve jongen. Ja ik dacht het wel. Ik heb haar al een geruimen tijd gemist. Is zij zoo ziek?”

Terwijl zij met elkander spraken, rolde er een traan over zijne wangen.

„Antoon!” sprak daarop de Dame, „gij moet niet schreien. Uwe moeder kan wel weer beter worden. Bij God zijn immers alle dingen mogelijk?”

„Gij en Lize, moet den Heer maar gedurig om herstelling uwer moeder vragen.

„O, Mevrouw! dat doen wij alle dagen; maar het wordt nog erger.”

„Dan moet gij toch aanhouden te bidden, Antoon, en niet verflauwen, zoo lang er leven is, is er hoop beste jongen.

„O ja Mevrouw; en ik geloof ook dat God moeder kan gezond maken, en daarom houd ik aan in 't gebed; maar, of Hij het doen zal weet ik niet.”

Moeder zegt altijd: „de Heer doet wat goed is in Zijne oogen.”

„Nu Antoon, wat er dan ook gebeure met uwe moeder, het zal dan goed zijn; en zoo zullen voor u en uwe moeder alle dingen medewerken ten goede. „Daarom zijt niet bezorgt, hoopt op God, en Hij zal het wel maken.

„Zegt uwe moeder dat ik haar beterschap toewensch, en haar over een paar dagen eens kom opzoeken. Terwijl de Dame in den zak tastte, wilde Antoon haar groeten, en zich verwijderen;

„Zoo haastig niet Antoon!” zeide zij op hem toetredende. „Neem dit aan beste jongen, en geef het aan uwe moeder; zij zal het wel kunnen gebruiken.”

Antoon zag haar veel beteekenend aan, en weigerde het te nemen.

„Kom, aarzel maar niet Antoon, neem het maar vrijmoedig aan, gij moogt het doen, en het zal uwe moeder zeer aangenaam zijn.”

„Mevrouw,” zeide Antoon: „ik mag het niet aannemen. Ik heb er niet voor gewerkt. Moeder zegt altijd, die niet werkt zal ook niet eten, en mag ook niets aannemen; want moeder wil niet hebben dat ik een bedelaar word, en dat wil ik ook niet zijn.”

„Lieve jongen, dat is goed dat gij geen bedelaar wilt worden, maar als gij dit aanneemt zijt gij geen bedelaar, en zult daardoor ook geen bedelaar worden hoop ik, neem het vrij, ik geef het u voor uwe moeder, en dank er God voor dat Hij u zoo gedenkt.”

„Ik geef het, omdat ik uwe moeder ken en liefheb, ja nog een grooter drang voel ik in mij, en dat is, de liefde Gods in Christus. En nu God mij zoo lief heeft, moet ik mijne liefde tot God, ook betoonen door weduwen en weezen wel te doen. Daarom lieve jongen, zijt gij verplicht het aan te nemen, omdat ik weet, dat uwe moeder het noodig heeft, en nu moogt gij het niet verhinderen, anders zoudt gij de liefderijke en verzorgende hand van God afwijzen.

„Mevrouw, dat u daar zegt kan wel waar zijn; maar moeder heeft mij dat nooit gezegd; en daarom doe ik het ook niet.

„Ik wil werken, dat is mijn plicht, en moeder heeft gezegd dat als ik biddend werk, Gods zegen daarop rust, dat Hij zulk werken rijkelijk zegenen zal; daaraan houd ik mij, en dus lieve Mevrouw moet ik u er voor bedanken.”

De dame wel bemerkende dat er geen praten aan was, nam afscheid van hem, en liet hem gaan.

Zij volgde hem echter op den voet, en bracht het voor zijne moeder bestemde zelfs tot haar, die daar zeer mede verblijd was. Zij was echter niet minder verheugd over de houding van haar zoontje, toen de Dame haar het voorgevallene mededeelde.

Dit feit was voor haar een bewijs, dat hare lessen niet tevergeefs gegeven waren, en God daarop zijnen zegen gaf.

Met vertrouwen kon zij nu de toekomst voor haren zoon tegemoet zien: wetende dat hare lessen verder door hem beoefend zouden worden. Met grooten ophief sprak dan ook de dame over hare beide kinderen, dat niet weinig het gemoed der moeder streelde.

De Dame verliet hen, en zoo waren moeder en kinderen alleen.

Zij knielde met hare kinderen, en dankte God, voor het ontvangene, dat zij als een gift van zijne Vaderlijke hand beschouwde: en dat het ook werkelijk was.

Daarna onderhield zij zich met haar zoontje over de ontmoeting met de Dame en vertelde hem hoe hij zich in het vervolg houden moest, indien hij weer zulke of dergelijke ontmoetingen mocht hebben.

Lieve lezers kunt gij nog iets van Antoon leeren? denk daar eens over na, en doet dan desgelijks. Maar daar ik bemerk dat uwe gedachten zich richten naar dat bosch, waar die twee kinderen zich eens bevonden in zulk een treurigen toestand zal ik u niet langer ophouden, maar u verhalen hoe zij in dat bosch kwamen.

Het was twee dagen voor het kerstfeest, dat onze twee kleinen zich op weg begaven naar een naburig dorp, dat een 1½ uur van hunne woning was gelegen. Daar woonde de zuster hunner moeder, die niet schaars beedeeld was met de goederen dezer aarde; en die van tijd tot tijd, hetzij zelve, hetzij door anderen, van het hare aan hare ziekelijke zuster gaf.

Reeds tweemaal had Antoon het kerstfeest bij haar doorgebracht, en had dan een rijk kerstgeschenk van haar medegebracht.

De laatste keer had tante uitdrukkelijk gezegd, dat Antoon het volgende jaar moest terug komen, en dan zijn zusje Lize mede brengen.

Lize deed dit gaarne, en had zich uittermate verheugd, met haar broertje mede te mogen gaan, naar hare lieve tante, die zooveel en zoo mooi van den Heere Jezus vertelde.

Hare moeder had het haar toegestaan, omdat zij aan het uitdrukkelijk verlangen harer zuster geen weerstand mocht bieden. Zij liet dan hare kinderen gaan, met het uitdrukkelijk bevel van des avonds voor het kerstfeest terug te komen; want zij was begeerig dit feest met hare kinderen te vieren.

Daar gaan dan de lieve kinderen, opgetogen van blijdschap op weg, telkens achterom ziende naar het raam, waarvoor hunne moeder was gezeten, en haar met hunne handjes, herhaaldelijk hun afscheidsgroet brengende, dat de moeder met een dankbaar harte aannam, zich verblijdende over hare lieve kinderen; Lief! ja, dat waren ze, dat toonden zij door daden, en wanneer zij dat niet konden, was het zooveel te meer aan hunne oogen zichtbaar.

Toen de moeder door de verre afstand hare kinderen uit het oog verloor, droeg zij ze op aan de beschermende hand haars Gods, en bad, of zijn vaderlijk oog op hen zoude zijn.

Dit was ook het eenigste wat zij doen kon, maar ook het veiligste, en niet te vergeefs, want Hij is een Hoorder der gebeden, en de getrouwe Leidsman, door en uit alle duisternissen, en onheilen die den mensch en waaronder ook de kinderen behooren, kunnen overkomen.

Terwijl dan de moeder bad, spoedden de kinderen zich voorwaarts, sprekende onder elkander dan over het een, dan over het ander; en dat altijd zoo als kinderen doen, over dat wat zij genoten hadden, of hen overkomen was, of dat wat zij spoedig hoopten te ontvangen, of over dat wat zij op het oogenblik bezaten, en niet zelden over dat, waar hunne harten vol van waren. En waar denkt gij lieve lezers! dat hunne jeugdige hartjes vol van waren? O! het was van den Heere Jezus, die hen zoo lief had; van hunne moeder, die hen zoo lief had; van hunne tante, die hen zoo lief had; en door die liefde gedrongen, brandden ook hunne jeugdige hartjes van liefde voor Jezus, moeder en tante. Spraken zij over den Heere Jezus, o! dan hadden zij zoo veel te zeggen van dien grooten liefdevollen Heiland en getrouwen zaligmaker, die dien heerlijken Hemel had verlaten, en zich zoo diep vernederd had, om hen groot en gelukkig te maken, van alle kwaad te verlossen. Aan zulk een zaligmaker konden zij zich nu zoo veilig toevertrouwen, zoo meenden zij, en dit hadden zij ook niet mis. Lieve lezers, vertrouwt gij u ook aan Hem, o, zingt dan ook hen dit versje na,

„Jezus 'k wil u ned'rig volgen
 Waar uw hand mij henen leidt,
 'k Weet toch uwe hand is liefde
 En uw weg is zaligheid.

Moet ik door woestijnen doolen,
 Met u gaat het alles goed,
 'k Vind zelfs in de donkere hooien
 Bij mijn' Jezus overvloed.

'k Ben een vreemd'ling, lieve Heiland,
 Maar ziedaar mijn hart en hand!
 Leid mij naar uw welbehagen
 Naar een beter Vaderland.

'k Laat, in alles Jezus zorgen
 Want zelfs in den stervensnood,
 Vind ik bij Hem in zijn' wonden,
 Een' gerusten zaligen dood.

En spraken zij over hunne moeder, o! dan hadden zij ook zooveel te spreken; en gaven hunne hartjes in het zingen van een versje lucht.

Zou ik niet mijn moeder eeren?
 O zij is zoo goed voor mij
 Wat mij nut is mag ik leeren
 Ben ik vroolijk, zij is blij.

Ben ik ziek ik hoor haar klagen
 En wanneer zij bij mij zit,
 Met het oog omhoog geslagen
 Dan geloof ik dat zij bidt.

Ja, dan weet zij dat ik spoedig
 Zal bevrijd zijn van mijn smart
 o Hoe vroolijk en blijmoedig
 En hoe dankbaar is haar hart.

En toen zij nabij het doel hunner reize waren, spraken zij over hunne tante die wel vreemd op zoude kijken, dat zij daar nu al waren, twee dagen voor 't kerstfeest.

Lize merkte echter aan, „dat tante toch wel verblijd zoude zijn over hunne komst, en voornamelijk nu zij er bij was.” „O ja Lize, daar zal tante zekerlijk blij om zijn, maar het zal haar wel niet best aan staan, dat wij met het kerstfeest niet over mogen blijven.” Dat kunnen wij toch niet doen Antoon, wat zoude onze beste moeder dan wel zeggen? „O neen morgen gaan wij weer naar moeder.” Ja Lize en dan vierden wij met moeder kerstfeest, moeder heeft dit uitdrukkelijk gezegd, dat zij dat wilde, en dat hebben wij beloofd, nu ook gehoorzamen. Want:

Gehoorzaamheid zijn wij verplicht
 Aan God, en ook aan moeder
 Daartoe dan ons hart gericht.
 Is niet zusje, sprak de broeder

„Ja, Antoon,” zeide het kleine meisje. „Nu zijn wij er Lize, zie! daar is het huis met die groene deur, daar woont tante,” en meteen huppelde Lize op de deur toe.

Tante had hen reeds in de verte gezien, en juist toen Lize bij de deur kwam, deed zij haar open; Lize vloog in hare armen uitroepende „dag tante, o, wat ben ik blij!” „Zoo Lize, zijt ge zoo blij, en waarom?” „Wel omdat ik bij u ben,” en tante gaf haar een zoentje op hare roode wangetjes. Intusschen was Antoon ook binnen gekomen, gaf tante de hand, en vroeg haar, „hoe gaat het met u, tante?” Zij gaf hem een zoen en zeide, „het smart mij lieve jongen, dat ik u zeggen moet, dat ik niet goed in orde ben,

erge pijn in het hoofd en in de leden; de Dokter zegt, dat ik een zware koude gevat heb."

Toen tante hare toestand aan de kinderen vertelde, deelden zij merkbaar in hare smart. De tante merkte dit, en begon hen te liefkoozen hoe ziek zij ook was; en zeide, nu de Heer maakt het alles goed „na het zure geeft hij zoet; en zij die zich in 't midden der ellenden, tot Hem om vertroosting wenden, zal Hij vertroosten. Daarom zal de Heer het nu ook goed maken en ons blijdschap geven."

„Ja lieve kinderen, als ons hart maar oprecht is, voor Hem; dat ziet hij gaarne. In zulk een hart vindt Hij, mistrouwen aan zich zelve, en vertrouwen op Hem, die alleen te vertrouwen is. En niet zelden hoort Hij het zachte ruischen van het gezang des harten, en dat is hem aangenaam.

In de grootste smarten
Blijven onze harten
In den Heer gerust.
'k Zal hem nooit vergeten
Hem mijn Helper heeten
Al mijn hoop en lust.

en dat moet het zijn lieve kinderen, Hij moet onze hoop en lust zijn."

„O ja tante zeide Lize, dat zegt moeder ook altijd, en dan ziet zij met de oogen naar boven; ik heb onthouden wat zij dan zegt. Zal ik het eens opzeggen tante?" Ja beste meid! en zij begon:

„In Hem is al mijn heil, mijn eer,
Mijn sterke rots, mijn tegenweer;
God is mijn toevlucht in het lijden.
Vertrouw op Hem, o volk in smart;
Stort voor Hem uit uw gansche hart:
God is een toevlucht 't allen tijden."

„Goed zoo, gij hebt het goed onthouden Lize."

„En tante, dan is moeder zoo gerust, dan ziet zij zoo blij uit hare oogen, wat of dat is, en hoe ik het verstaan of begrijpen moet weet ik niet, weet u het?"

„Ja, Lize, uw moeder weet, dat God getrouw is, en doen zal wat Hij beloofd heeft. Nu heeft God gezegd, dat Hij degenen die Hem liefhebben en vreezen niet verlaten of begeven zal, maar ten alle tijde zijn oog dat liefde is, op hen zal zijn. En in wat nooden, gevaren en ellenden, zij nu ook moge komen, zij weet dat God haar zal uithelpen en verzorgen. Het is dit mijn kind, dat u moeder gelooft in God, en nu rust zij in Gods onveranderlijke trouw en liefde; daarom is zij verblijd en juicht zij, en weet van geen wankelen."

„Dat is waar tante zeide Antoon, moeder leest wel eens een Psalm en zingt die dan met ons, en daar is het juist zoo in uitgedrukt als u zegt. Ik geloof tante dat het Psalm 121 is."

Hij is, al treft u 't felst verdriet,
Uw Wachter, die uw' voet
Voor wankelen behoedt:
Hij, Israels Wachter, sluimert niet;
Geen kwaad zal u genaken;
De Heer zal u bewaken.

De Heer zal u steeds gadeslaan,
 Opdat Hij in gevaar
 Uw ziel voor ramp bewaar:
 De Heer, 't zij g' in of uit moogt gaan,
 En waar g' u heen moogt spoeden;
 Zal eeuwig u behoeden.

„Wel beste Antoon, dat hebt gij netjes opgezegd, en past het juist toe, 't is net of u het zelf verstaat, gelooft gij het ook wat ge daar opgezegd heb?”

Op die vraag had Antoon niet gerekend, en was schijnbaar verlegen; maar omdat het een jongen was, die het hoofd en het hart op de rechte plaats had zitten, kwam er een beslissend antwoord.

„Tante zeide hij: „ik kan niet anders als het gelooven, omdat het in den Bijbel staat, en omdat ik het zoo dikwijls van moeder heb gehoord, en gezien dat het bij moeder waar is gemaakt; maar zelf heb ik dat nog zoo niet ondervonden zooals moeder. Ja, tante ik geloof dat God zulk een God is, en Lize gelooft het ook.”

Nu lieve kinderen blijft in dat geloof staan, dan zult gij het meer en meer bij ondervinding leeren, en de Heer zal dat geloof in en aan u bevestigen.”

„Sla uw oog maar gedurig naar den Hemel heen, en wacht dag en nacht des Hoogsten bijstand af; want uw hulp is van den Heer alleen. Dan hebt gij niets te vreezen, in wat nood gij ook moogt komen, maar staat vast en zeker door Hem...” „Ja tante” zeide Antoon, „ik weet dat God mij liefheeft, want Hij heeft Jezus ook voor mij gegeven, om mij zalig te maken van mijne zonden, en daar ben ik zoo blij om.

Zoo zoude ik u nog veel kunnen mededeelen lieve lezers, van het gesprek tusschen tante en de kinderen, maar dan zoude ik u te lang ophouden.”

De eerste dag ging genoegelijk voorbij; de tante maakte het hun zoo best en aangenaam, dat de kinderen, o, zoo blij waren.

De nacht daaraan volgende hadden zij goed gerust, en stonden des morgens verkwikt op, met een dankbaar harte, aan God, die hen zoo goed bewaard had.

Veel werd er nog gesproken; maar het uur van vertrekken brak weldra aan, de klok sloeg een uur des middags en zij zouden gaan.

Tante kon niet met hen medegaan, want zij was te ziek.

De kinderen wisten den weg dan ook wel, zoodat zij dit ook volstrekt niet wilden hebben, en namen dus hartelijk afscheid van tante, haar bedankende voor het vele goede dat zij bij haar genoten hadden.

Tante viel het zwaar de kinderen te laten gaan, zij wilde hen zoo gaarne bij zich houden. Toen zij dan vertrokken waren, gaf zij haar harte lucht en zeide: „Och wat 'n lieve kinderen, wat verstandig spreken zij, en met zooveel gevoel en geloof, van God en zijne dienst; 't is om beschaamd te worden. Zulke jeugdige hartjes, met zulk een kennis van God, en liefde tot God vervuld, wie zoude die niet liefhebben.”

„Och dat alle kinderen zoo waren, en alle menschen, wat zou er in den Hemel een vreugde zijn, en op aarde vrede heerschen. De Heer geve het dat het spoedig zoo worde.

„Och brak die dag toch spoedig aan
Dat Hindoe, Moor en Indiaan en ook de
Nederlandsche kinderen
voor U de knie o Jezus bogen.”

Terwijl tante zoo peinsde, waren de kinderen uit haar oog verdwenen. Zij gaan spoedig voorwaarts, met een dankbaar gevoel, dat de Heer hun zoo veel genoeg bij hun tante had gegeven.

„Antoon,” zeide Lize, „wat zullen wij moeder veel vertellen, ik heb goed geluisterd, en veel onthouden, en wat ik niet weet, dat kan u er wel bijvoegen, want gij weet alles wel?” „O ja Lize! maar wij moeten maar goed doorstappen, en niet praten, anders konden wij wel in de sneeuw blijven zitten, want het begint er fiks op te gaan.”

Nauwelijks had hij dit gezegd, of het begon te sneeuwen, dat zij haast geen twintig ellen voor zich uit konden zien, en daarbij woei de wind nog al sterk, zoodat hun gang zeer vertraagd werd.

Antoon, die op spoed maken bedacht was koos een anderen weg, waar zij voor wind en sneeuw eenigszins gedekt waren, want nu bevonden zij zich op eene vlakke.

Deze weg liep tusschen vier rijen boomen waaronder struiken stonden en waar zich een smal voetpad bevond.

Lize was hiermede zeer verblijd en prees den goeden inval van Antoon.

Zijne keus was ook werkelijk niet slecht, want de boomen en struiken beletten de sneeuw om zich dik op een te hoopen, zoo hadden zij dan ook weinig vertraging.

Beide kinderen gingen met spoed en blijdschap voorwaarts; omdat zij zoo mooi tegen de felle sneeuwvlagen beschut waren. Maar hoe spoedig veranderde die blijdschap in bezorgdheid, en eindelijk in gewezen.

Naar Antoons meening liepen deze vier rijen boomen in een gebogen richting, op een half uur afstand van huns moeders woning, tegen het eind van een uitgestrekt bosch, op de vlakke uit, en bracht hen weder op de weg van waar zij afgegaan waren, en konden zij dus niet dwalen zoo hij meende. Hoe kwam het dan lieve lezers dat zij verdwaalden?

Antoon had goed gerekend, (want waarlijk hij was zoo dom niet) en het zoude ook goed uitgekomen zijn, indien het niet zoo verbazend gesneeuwd had; want daardoor werd hij belemmerd goed van zich af te zien. Ware dit het geval niet geweest, dan zoude hij gezien hebben, dat die vier rijen boomen op de helft zich met vier andere rijen verbond en zich eindelijk weer van een scheiden.

In plaats dat Antoon nu de rijen boomen volgde die links stonden, was hij die rechts stonden ingeslagen; en dit was gekomen omdat beider aangezichten rechts gekeerd waren om ze tegen de sneeuw, die van de linkerzijde kwam te dekken, in deze houding zagen zij de weg die links lag niet.

De weg waar zij zich nu op bevonden liep in een groot bosch uit, en o! wat stond Antoon te kijken toen hij zich eensklaps in dat uitgestrekte bosch bevond.

Hij kon het zich maar niet begrijpen, die weg moest hem toch op den goeden weg gebracht hebben, en nu in 't bosch, neen! zeide hij „het moest

goed uitkomen," en hij geloofde het eerst zelf niet, en toch was het zoo. Wat nu gedaan? terug keeren? had hij dit maar gedaan, maar hij dacht sla ik links af door het bosch dan kom ik toch op den weg.

Dit deed hij; zijn zusje volgde hem en zoo liepen zij geruimen tijd en nog waren zij in het bosch. Zoo als het gewoonlijk gaat, als men aan 't dwalen is dwaalt men door, zoo ging het ook met hen; telkens dwaalden zij verder van huis af.

Lize begon nu en dan van vermoeidheid te klagen, en wenschte maar dat zij bij moeder te huis was, en vroeg ieder oogenblik „zijn wij er haast Antoon?"

Antoon zeide, „heb maar geduld!" voor 't overige sprak hij niet, en was als een gejaagd hert.

De sneeuw viel inmiddels nog in groote vlokken neer; zij dwarrelden door elkaar, en hadden zulk een grimmig aanzien in Antoons oogen, dat het hem toescheen; hem te willen vernielen.

Akelig werd het hem om en in 't hart, en hij kon de stem die in zijn binnenste klonk maar niet tot zwijgen brengen „verdwaald! verdwaald! verloren? verloren!"

Lize begon in 't laatst hard te schreien, Lize haast niet meer voort, en moest het eindelijk opgeven verder te gaan.

Antoon wist nu niet meer wat te doen, hij nam plaats tegen een dikke boom, sloot Lize in zijne armen, en dekte haar voor wind en sneeuw. Hij wilde haar geruststellen, maar te vergeefs zij begon nog erger te schreien.

Het sneeuwen hield nog in dezelfde mate aan, ook begon de avond te dalen, en werd het allengskens duister, naarmate het duisterder werd in de natuur, begon het ook duister te worden in het hart van Antoon.

Door die inwendige stem gefolterd: „verdwaald, verloren!" en daarbij het licht der natuur te missen, o, het was niet om uit te houden, groote smart brak hem het hart, en ook hij begon te jammeren en te klagen, op een zeer anstigen toon en zoo luide, dat het bosch weergalmde van zijn smart, en zoo stonden beiden daar een geruimen tijd in groote ellende verzonken. Terwijl zij daar zoo stonden, had het opgehouden te sneeuwen.

Lize bemerkte dit het eerst, en zeide dit tot Antoon, er bij voegende, „kom laten wij het in de duisternis maar eens beproeven, de weg te vinden, hier kunnen wij niet blijven, ik kan wel weêr een eind loopen."

Antoon werd door het spreken, en door de bereidwilligheid van Lize een weinig opgebeurd, en ging met haar weer op weg, of beter gezegd aan 't dwalen.

Zoo dwaalden zij een geruimen tijd, en hadden niets gewonnen, als dat beiden warmer waren geworden door het loopen.

Intusschen was Lize ook weer môe geworden en wederom moesten zij rusten.

Dit maakte weder grooter droefheid in Antoons hart. De angst verhief zich nog in grooter mate dan te voren. Beiden begonnen dan ook te jammeren en te klagen nog sterker dan te voren, alsof hun dit wat baten zou.

O, nu was het vreeselijk, Antoon was ten einde raad, ééne stem had er tot nu toe in zijn hart geklonken, „verdwaald! verloren!" maar het was

hem nu of de boomen des wouds het hem ook luide toeriepen en daarbij een klaag- en jammertoon uitten; het was de echo, die dezelve weer tot hem bracht.

Vreeselijk was de toestand: Neen Antoon zeide Lize, wij komen van deze nacht niet terecht." — Lize hield even op, en daar klonk het — niet terecht! recht! recht! „en zullen hier in het bosch moeten blijven".... wederom hield Lize op, en het klonk — moeten blijven — blijven, „en wat zal moeder ongerust zijn als wij niet thuis komen. Antoon! Antoon!" Lize hield weer op, en het klonk weer. Antoon, — Antoon, — Antoon, — toon, — on. „O, Antoon zij zal van verdriet sterven!" en weer klonk het verdriet sterven — sterven — ven. — Nu wist Antoon niet meer wat er in het bosch te doen was, hij hoorde nu zoovele stemmen die hem niets dan onheil spelden, hij wist geen raad, en riep „moeder! moeder! o help!" bij dezen uitroep was het of er een electrike schok door zijn lichaam ging. Hij werd stil, sloeg zijn oog ten hemel. Hij dacht aan zijn moeder, en wat die doen zoude, als zij in nood was. Door die gedachte was er een lichtstraal van hoop in zijn hart gevallen, en riep hij uit! „kom Lize! laten wij den Heere Jezus vragen, of Hij ons redden wil, en dat wil Hij."

Daar vielen beide kinderen op de knieën in de sneeuw, hunne handen en oogen naar den hemel gericht, en baden. Dit bidden bracht de echo niet weer tot hen, maar het steeg opwaarts ten Hemel, en werd daar gehoord en van daar werd er vertroosting in hun hart gestort.

Terwijl zij baden, was de maan van achter de wolken te voorschijn gekomen, en liet haar zacht licht op de smeekende kinderen nedervallen.

Zij richtten zich weder op, en zagen elkander kalm en vertrouwend aan, 't was of de geheele natuur op eens veranderd was; het onheilspellende was verdwenen en raad eens lieve kinderen wat dat was?" „De duisternis in het bosch!" O, neen! half geraden, het was de duisternis in 't hart; het niet vertrouwend aan God denken, steunende op Zijne hulp.

„Antoon!" zeide Lize: „God heeft ons gehoord, het is licht geworden, nu kunnen wij zien waar wij ons bevinden, en zoeken om op den regten weg te komen."

„Ja Lize, de Heer heeft ons gebed verhoord; Hij zal ons behoeden en in een veilige plaats brengen, als Hij ons den weg niet doet vinden, daar ben ik zeker van, dat geloof ik want,"

Zalig hij, die in dit leven,
Jakobs God! ter hulpe heeft!
Hij, die door den nood gedreven
Zich tot Hem om troost begeeft;
Die zijn hoop in 't hach'lijkst lot
Vestigt op den Heer, Zijn' God.

„Antoon! wat is dat? daar! daar! regt voor ons uit," riep Lize.

Antoon zag, maar wist niet wat het was, en wat denkt gij lieve lezers wat het was? een wild beest! of een roover! mis geraden. Antoon denkt er anders over. „Kom!" zegt hij tot Lize, „laat ons gaan en zien, dat kan wel een huis zijn, voor ons, om dezen nacht in te wonen."

Zij gaan en komen bij dat wat Lize het eerst gezien had, en wat was het? een oven. Een oven! ja lieve lezers en Antoon en Lize bezien hem

goed, en bevinden dat onder den eigenlijken oven nog een ruimte is, en door een houten deurtje gesloten was.

Deze ruimte werd gebruikt naar het scheen tot berging van gereedschappen, die noodig waren tot de bearbeiding van een boomkweekerij, die aangelegd was op de vroeger aldaar geweest zijnde landhoeve waarvan den oven nog een overblijfsel was.

Daar staan zij nu voor den oven, en wat zullen zij doen?

Raadt het eens lieve lezers! althans wat zoudt gij gedaan hebben?

Bedenkt dat zij twee uur van huis waren op een onbekende plaats zich bevonden, te midden van boomen en struiken, die bedekt waren met sneeuw even als de grond waarop zij stonden! O! daar lag de sneeuw zoo dik, dat zij er tot over de knieën toe in stonden. En hoe laat meent ge wel dat het was? Juist zoo laat dat de meeste kinderen al diep in den slaap waren, en van geen zorgen weten. Nu wat zoudt gij gedaan hebben lieve kinderen, als ge u in dien zelfden toestand bevonden had?

O, ik vermoed het reeds, ja 't is mij of ik mij uit duizende kindermonden hoor toeroepen: „onder den oven kruipen, en het deurtje achter mij dicht doen!”

Dit was dunkt mij ook het beste, althans beter dan in de sneeuw te blijven staan, want dat is waarlijk zoo prettig niet, en dan den geheelen nacht, o dat was om te bezwijken geweest.

Zij namen dan ook spoedig een besluit.

Antoon had de plaats onder den oven onderzocht en bevonden dat zij er waarlijk goed toe geschikt was, om er te overnachten, ja 't was of er op gerekend was, want er lagen vele bossen stroo in geborgen, waarschijnlijk werden deze gebruikt om er banden van te maken waarmede men de zwakke heesters aan stokken bond.

„O! Lize! ziet eens hier hoe goed is God dat Hij ons dit deed vinden, riep Antoon uit.”

Lize deed dit spoedig en zeide, „ja Antoon, maar waarom zijt gij daar zoo blij om?”

„Wel Lize, waar moeten wij van nacht anders blijven dan hier? in dit stroo kunnen wij warm liggen, daarom als gij het goed vindt, ben ik besloten hier van nacht te blijven.” Zij stemde dit toe, Antoon ging daarop aan 't werk, deed de schoppen en ook de bijl er uit, en verborg die onder de sneeuw, sneed daarna wat bossen los, en spreidde die op den grond. Toen nam hij er een, leide die aan het eene eind tegen de muur voor hoofdeluw. Daarna nam hij de anderen, lei die naast elkander, en bond ze aan een, en dit was de deken, zoo had hij spoedig een bed met toebehooren in orde. Wel kinderen die Antoon was toch een slimme jongen!

Toen dit dan gereed was zeide hij tot zijn zusje, „zullen wij nu de natte kousen nittrekken, en die wij van tante gekregen hebben aan doen?”

„Ja dat is goed, want mijne voeten zijn zoo koud en nat, en dan worden zij weér warm.”

In, één, twee, drie, waren de natte kousen uit en de droge weer aan.

Toen dit gedaan was, knielden zij op het strooleger nêer, en dankten de Heer dat Hij hen zulk een goed nachtverblijf had gegeven, en bevelen zich en hunne moeder aan zijne trouwe hoede.

Daarna lichtte Antoon de stroodeken op, en zeide tot Lize, „kruip er nu maar onder, en dek dan de mantel dien ge van tante gekregen hebt over.”

Zij deed gelijk Antoon haar beval, en moest in haar verdriet toch ook nog lachen toen zij er onder kroop.

Antoon deed hetzelfde, en dekte zich met den jas dien hij van tante gekregen had, liet daarop den stroodeken zakken trek het deurtje dicht, waaraan hij een touwtje had bevestigd, en zeide, „toch onder dak, Lize!” „En in bed! Antoon!”

Zij vergaten spoedig wat hun overkomen was en bevonden dat zij daar goed warm lagen.

„Ten opzichte hunner moeder stelden zij zich gerust, want zeide Antoon, „moeder zal wel denken, dat wij niet komen; dat tante ons in zulk weer niet zal laten gaan.”

„Ja, zeide Lize, wij zijn voor dat het begon te sneeuwen vertrokken en daar zal moeder niet op rekenen dat wij zoo vroeg gegaan zijn; en dat is ook goed, anders zoude zij erg verdrietig zijn.”

Maar Antoon! hoe zullen wij morgen den weg vinden?” „Lize! praat mij daar niet van de dag van morgen zal voor het zijne zorgen, van daag hebben wij genoeg, en wat meer is wij zijn in Gods hand, Hij heeft ons nu een verblijf voor den nacht gegeven, en zal ons morgen ook bij moeder brengen, daar ben ik zeker van. Wij hebben ons nu noodeloos beangst gemaakt.

Hadden wij zoo gauw toen wij bemerkten verdwaald te zijn, den Heer maar gevraagd ons den rechten weg te wijzen dan had Hij het ons in 't hart gegeven, waarheden wij ons richten moesten.”

„O, ja Antoon en wij wisten het dat de Heer in den Hemel woont en ons hoort en ziet.”

„Ja Lize wij hebben er kwaad aan gedaan dat wij ons in het bosch zoo aangesteld hebben; want gij weet wel wat ik bij tante gezegd heb, dat God voor wankelen behoed, als het felst verdriet aanwezig is. Ik geloofde dat God zulk een God was, maar nu ben ik in mijn geloof bevestigd, en heb het ondervonden, en gij ook Lize. Die Hem aanroept in den nood, vindt zijn gunst oneindig groot.”

„O ja God is een goede God, laten wij Hem bidden; en daar dankten beide kinderen Hem voor zijne liefde aan hen bewezen.”

Daarna werd er nog veel gesproken in de donkere stulp; en raad eens lieve lezers waarover zij spraken?

Gij denkt voorzeker over het Kerstfeest: nu gij hebt het goed geraden. Nadat zij gedankt hadden, zwegen zij een oogenblik stil. Lize brak echter het stilzwijgen af, door aan Antoon te vragen, „denkt gij er wel aan dat het morgen kerstfeest en heden kerstnacht is.” „Nee Lize! op dit oogenblik dacht ik daar juist niet aan; maar over wat anders. Ik dacht wat zal het heerlijk zijn in den Hemel; en daar God te zien zooals Hij waarlijk is.”

„Ja dat is waar; maar moeder heeft ons immers verteld, om in den Hemel te kunnen komen, moest Jezus eerst voor ons van den Hemel komen op aarde, en lijden en sterven voor onze zonden, en ons met God verzoenen.”

„Juist, en daarom mogen wij wel eens denken, want als Jezus niet gekomen ware, dan was het voor moeder en ons niet goed geweest, dan

waren wij altijd ongelukkig gebleven. Kent gij dat versje nog dat moeder wel eens met ons gezongen heeft, dit!

„Zoo gij niet geboren waart;
Gij uw troon niet had verlaten
Wat was ons geluk op aard
Wat zou ons den Hemel baten?
Voor een zondig onrein hart,
Levert d' eeuwigheid slechts smart.

Jezus U zij roem en prijs
Dat Gij tot ons wildet komen
Opdat op een wondre wijs
Zond' en schuld werd weggenomen
Opdat Gods genadetroon
Open zijn zou in den Zoon.

Jezus leer ons door uw Geest
Uwen Heiligen naam te vreezen,
Dan zal uw geboortefeest
't Danklied van ons leven wezen.
En gewasschen door uw bloed
Smaken wij het Hemelsch goed.”

„Welk een heerlijk versje Antoon! zeide zij. „O, ik ken het nog goed, en kan het zingen ook, morgen bij moeder zullen wij het eens zingen.”

„Maar Lize als wij eens nagaan in welke armoedige omstandigheden Jezus geboren werd, in een beestenstal. Hoe lief moeten wij Hem dan niet hebben? Hij is arm geworden om ons rijk te maken.”

„Ja Antoon, Jezus heeft ons lief! Ik heb Hem nu ook lief, en hoop Hem nog meer lief te hebben, en altijd lief te hebben, ook als ik groot ben, en wil er nu van zingen.”

„Van uw liefde wil ik zingen
Zingen in deez' donkren nacht.
Ja met al de Hemellingen
Nu reeds en ook over 't graf.
Gij hebt uwen troon verlaten;
Jezus en gij kwaamt op aard;
Voor mij, die u steeds wou haten;
O! was ik u zooveel waard?
Dan moet ik uw liefde prijzen
Buigen diep mij neer in 't stof.
Voor uw ontelbre gunstbewijzen
Eeuwig melden uwen lof.
Neen, 'k wil niet ondankbaar wezen
Want Hij heeft mij lief gehad
In mijn hart moet Hij het lezen,
Dat ik zijne liefde schat.

„Zoo moet het wezen is 't niet Antoon!”

„O ja zeker! maar wij zouden haast vergeten waar wij waren, en in welk eene toestand wij ons bevinden.”

„Dat is waar ook, ik dacht er al niet meer aan, en dat is goed ook; nooit heb ik zoo iets in mijn hart gevoeld als nu; nooit ben ik zoo blij geweest ik geloof dat Jezus bij ons is: Daarom ben ik ook niet bang meer, en zoo gerust, ja geruster dan dat ik bij moeder ben; en gij ook?”

„Ja ik ook Lize.”

„Daarom kunnen wij gerust gaan slapen.”

„O zeker; want moeder heeft gezegd: „als Jezus bij ons is hebben wij niets te vreezen.”

„Neen, niets, en daarom gaan wij rusten; ik ben goed warm geworden; en als wij morgen wakker worden gaan wij naar moeder toe.”

Nog werd er nu en dan een woord gesproken en eindelijk waren zij geheel stil geworden, en sliepen zoo gerust of zij bij moeder te bed lagen; en nu zij slapen, willen wij hen laten rusten en zien of de moeder ook ongerust was geworden toen zij niet te huis kwamen.

Toen de avond viel, werd de moeder ongerust, daar hare kinderen nog niet te huis waren.

Zij zond toen iemand uit hen tegemoet, maar deze vond hen op den weg niet, en kwam bij des moeders zuster, ook daar waren zij niet.

Hij toefde echter niet lang, en ging terstond terug. Terug gekomen zijnde, vernam hij dat zij nog niet te huis waren; en besloot daarom naar dien heer te gaan, waar Antoon altijd boodschappen voor deed, en hem het geval vertellen. Dit deed hij. „Zekerlijk verdwaald,” was het antwoord van dien heer.

„Terstond zullen wij gaan zoeken, gaat gij naar Rouher mijn jacht-knecht Bourges, en ik zal mij in dien tijd klaar maken, komt spoedig terug, want wij moeten geen tijd verliezen, denk om het weer.”

Een kwartier uurs daarna bevinden zij zich reeds op weg, met een New-Foundlandsche hond bij zich.

„Rouher! zoo zeide de heer Lavette, laten wij onzen koers dwars door het bosch nemen, naar die plaats waar zich de vier rijen boomen met vier andere rijen verbinden. Ik denk dat Antoon dien weg heeft gekozen om voor de sneeuw en wind bedekt te zijn; en toen de verkeerde rij ingeslagen is, daar waar zij zich weer van een scheiden.”

Een goed uur daarna waren zij op de plaats.

„Ziet ge wel, Rouher, dat ik goed gedacht heb, de hond heeft reeds hun spoor. Zie hier, daar kunt gij ook iets van hunne voetstappen zien.”

De New-Foundlander gaat voor en zij volgen, en van tijd tot tijd, kunnen zij het spoor zien. Eindelijk komen zij in het bosch, en na een tijd geloopt te hebben aan de plaats waar de kinderen tegen den boom gerust hadden.

„Nu kunnen wij hen beter volgen merkte Bourges aan,” „het schijnt dat zij na dat het opgehouden heeft met sneeuwen van dezen boom vertrokken zijn.” „Dat is duidelijk” zeide Lavette, „maar voorwaarts, geen tijd verliezen, wij zullen hen spoedig hebben.”

Eindelijk kwamen zij op de plaats waar de kinderen gebeden hadden, „hier kunt gij duidelijk zien Bourges dat de kinderen geknield hebben” zeide Lavette „ja waarlijk mijnheer!”

Zij volgen het spoor, doch eensklaps staan zij stil, zij hooren een lied zingen, door kinderstemmen aangeheven.

„Dat is de stem, van Antoon en Lize, ja dat is hun stem! God zij geloofd!” zeide Lavette, en met een luide stem die door het bosch weêr-

galmdede riep hij: „Antoon en Lize! ik kom! Lavette is dicht bij u!” Daarop sloeg de hond tweemaal aan, ten teeken dat hij hen gevonden had.

Het gezang hield plotseling op. De bewoners van den oven hadden de stem van Lavette en van Bello den getrouwen hond gehoord, en herkenden die voor de stemmen hunner redders.

Een, twee, drie, richtte Antoon zich op, stiet het deurtje open, en riep meteen uit, „hier zijn wij! hier! hier! hier! Mijnheer!” Deze kwam juist om den oven heen en zag Antoon in de oogen, die van blijdschap en dankbaarheid straalden.

„Zoo jongen gij hier? kom maar gauw te voorschijn en Lize ook, dan gaan wij dadelijk terug, naar uwe moeder, en kunt gij het haar en ons eens vertellen hoe gij hier gekomen zijt.”

Beiden lieten zich niet lang wachten, nadat zij hunne schoenen aange- trokken hadden kwamen zij te voorschijn, vielen die lieve heeren om den hals en kustten hen.

Daarna deed Antoon de schoppen en den bijl van onder de sneeuw, weer onder den oven, sloot het deurtje en zeide: „Hebt dank, o trouwe Hemelheer, dat Gij ons hier zoo goed hebt doen uitrusten.”

Daarop vatten zij den terugtocht aan door de sneeuw, Antoon kan goed loopen maar Lize niet, deze werd dan eens gedragen, en dan moest zij weer eens loopen, en dan werd ze eens op trouwe Bello's rug gezet, en door Bourges vastgehouden en zoo kwamen zij des morgens om zes uur bij hunne moeder aan.

De blijdschap der moeder was groot, maar ook die der kinderen, toen zij elkander zagen; en o! wat een dank betoonden zij aan hunne redders; maar niet minder aan den Hemelschen Vader, die dat alles zoo beschikt had.

Kinderen! doet gij gelijk zij? tracht hen te evenaren. Zij hebben zich vroeg aan den Heer gewend en vrede gehad. En die vrede, o gij weet wie ze verworven en gesticht heeft. Het is Jezus te Bethlehem geboren en gestorven op Golgotha, in den hof van Jozef van Arimatea uit de dooden opgestaan, en van den Olijfberg opgevaren ten Hemel om al degenen die in Hem gelooven een plaats te bereiden.

Maar lieve kinderen het is niet genoeg dat Jezus te Bethlehem geboren is, hij moet ook in U, gelijk Hij ook in deze kinderen geboren is, geboren worden. Dan kunt gij eerst waarlijk Kerstfeest vieren, gelijk deze kinderen dat met hunne moeder gedaan hebben, en dan zult ook gij gelijk zij behouden worden.

Want, Al was Jezus duizendmaal te Bethlehem geboren,
En niet in u dan blijft gij wis verloren.

Maar kunt gij geloovig ja zeggen op onderstaand versje? dan is het wel met u, gij zult behouden worden.

„Is Jezus ook voor u te Bethlehem geboren?
O! dan geen nood, het heil is u bereidt,
Dan zult gij eens het blijde feestlied hooren,
In 't Nieuw Jeruzalem de stad der zaligheid.”

Uitgaven van H. A. BERENDS Harderwijk.

ONGEDACHT GEVONDEN.

EEN VERHAAL

voor de kinderen van ons volk

DOOR

C. van der Velde Jzn.

(met een plaatje.)

Prijs 25 Ct. 25 Ex. f 5.50. 50 Ex. f 10.

CECILIA EN ELIZABETH.

OF

Tante en Nicht

TUSSEN DEZELFDE KLOOSTERMUREN,

DOOR

A. C. DE ZWART.

(met geillustreerd omslag.)

Prijs 35 Ct. 25 Ex. f 8. 100 Ex. f 30.

Vergeven en Vergeten?

Schetsen met de pen

UIT EEN RIJK LEVEN.

DOOR

P. J. KLOPPERS.

(met geillustreerd omslag.)

Prijs 35 Ct. 25 Ex. f 8. 100 Ex. f 30.

MARCELLA

OF

DE ROOS VAN NICOMEDIË.

Een feit uit de christenvervolging

ONDER DÉOCLETIANUS

DOOR

J. H. van Linschoten.

2e druk *(met geill. omslag.)*

Prijs 35 Ct. 25 Ex. f 8. 100 Ex. f 30.

SCHETSEN EN VERHALEN

UIT DE

Kerkgeschiedenis.

EEN LEESBOEK VOOR SCHOOL EN HUIS

DOOR

H. TE WINKEL.

Prijs 45 Ct. 100 Ex. f 40.

Théodorus en Felix

OF

eenige bladzijden uit het leven

VAN

JULIAAN DEN AFVALLIGEN

DOOR

J. H. VAN LINSCHOTEN.

(met geillustreerd omslag.)

Prijs 60 Ct. 25 Ex. f 12.50. 100 Ex. f 40

VOOR HET KERSTFEEST!

W. K. H. MAGENDANS. DE SOLDAAT EN ZIJN BIJBEL.
" " WILLEM HOUTKAMP.
" " EERST BEVREESD DAARNA VERBLIJD.
" " VERLOREN MAAR GEVONDEN.
Prijs van elk (*op gekleurd papier*) 3 cent. 100 Ex. f 2.50.

E. J. VEENENDAAL. KRIB KRUIS KROON.
" " HET OUDSTE KERSTFEEST.
Prijs van elk 7½ cent. 100 Ex. f 5.—

J. P. VAN DER MAAS Jr. IN DEN KERSTNACHT.
Prijs 7½ cent. 25 Ex. f 1.50. 100 Ex. f 6.—

H. KARSEN. HET KERSTGESCHENK VOOR HET ZIEKE KIND.
J. P. VAN DER MAAS Jr. DE KERSTVACANTIE.
E. J. VEENENDAAL. DE TWEE TROMMELSLAGERS.
P. VERGERS. VIER DAGEN ONDER DE ROOVERS.
Prijs van elk (*met geill. omslag*) 10 cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

P. VERGERS. DE LOTELING. (Een Kerstverhaal.)
Prijs 10 cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

P. J. KLOPPERS. ARME RIJKEN, RIJKE ARMEN.
" " TWEE AVONDEN IN DE PASTORIE OF HET
EEUWENOUDER KERSTVERHAAL OP NIEUW AAN
DE KINDEREN ONZES VOLKS VERTELD. (2^e druk.)
Prijs van elk (*met plaat en geillustreerd omslag*)
15 cent. 25 Ex. f 3.— 100 Ex. f 10.

Bij den Uitgever dezes verschijnt mede:

DE KERSTVACANTIE.

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

Met geïllustreerd omslag.

Prijs 10 Cent, 25 Ex. *f* 2.25, 100 Ex. *f* 6.50.

Arme Rijken, Rijke Armen.

EEN KERSTVERHAAL

voor de Jeugd.

DOOR

P. J. KLOPPERS.

Met plaat en geïllustreerd omslag.

Prijs 15 Cent, 25 Ex. *f* 3.—, 100 Ex. *f* 10.—